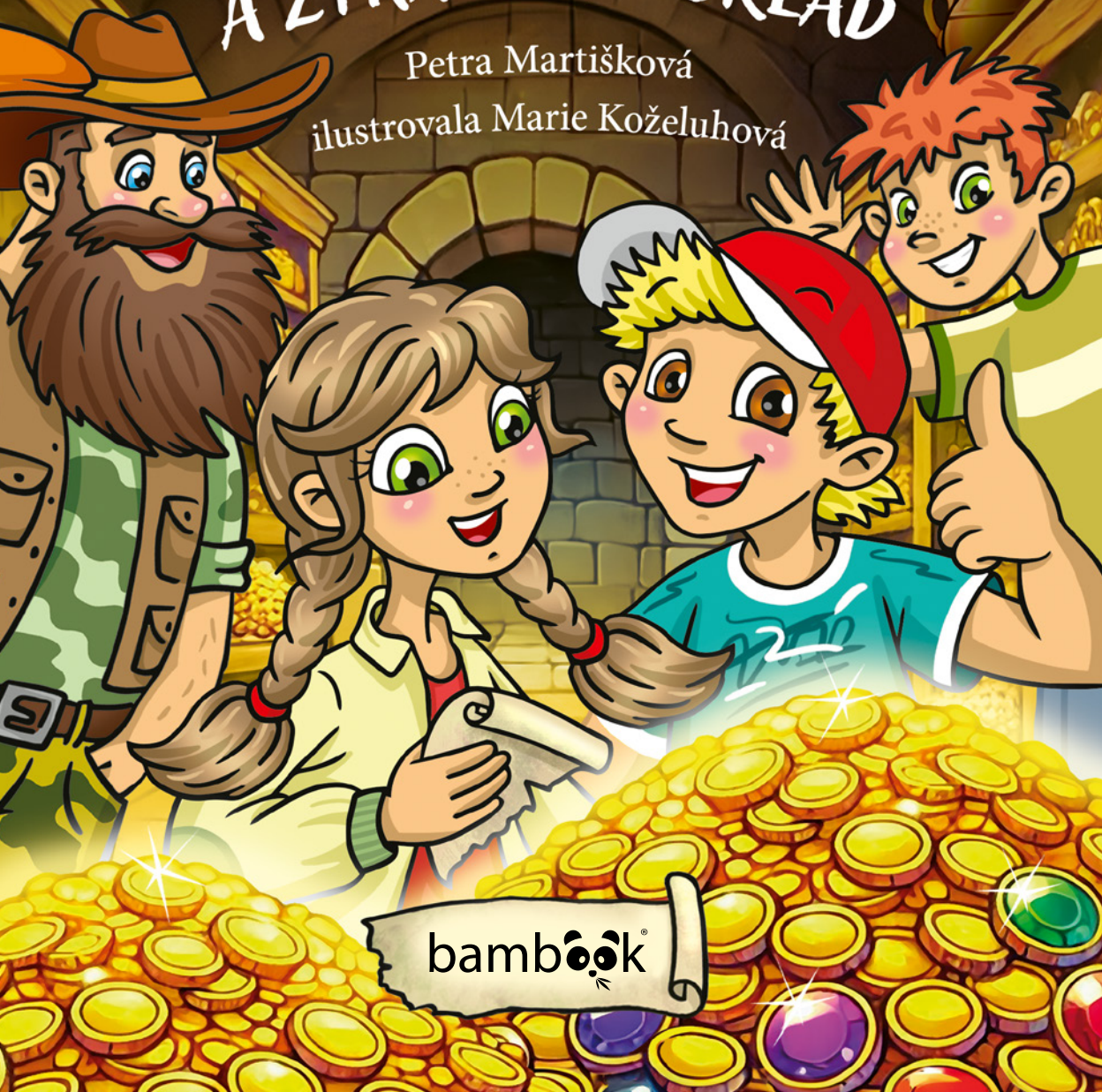

TŘÍDA ŠPIÓNŮ

A ZTRACENÝ POKLAD

Petra Martišková

ilustrovala Marie Koželuhová

bambóok®

DALŠÍ NAPÍNAVÁ DOBRODRUŽSTVÍ TŘÍDY ŠPIÓNŮ

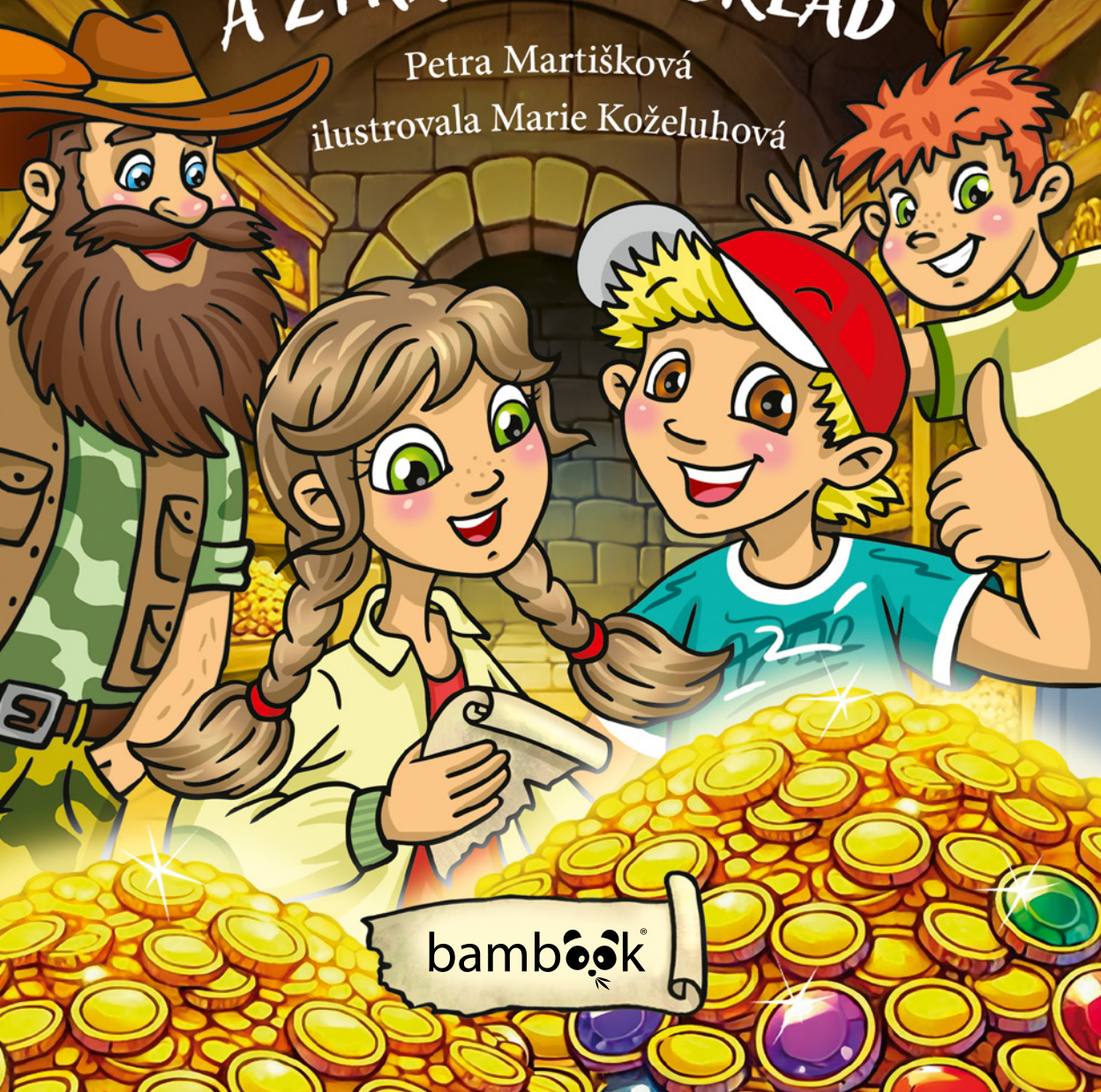

TŘÍDA ŠPIÓNŮ

A ZTRACENÝ POKLAD

Petra Martišková

ilustrovala Marie Koželuhová

bambóok®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

Petra Martišková

Třída špiónů a ztracený poklad

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 10 594. publikaci

Ilustrace Marie Koželuhová

Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 80

Vydání 1., 2026

Vytiskla tiskárna TNM PRINT s.r.o., Nové Město

© Grada Publishing, a.s., 2026

Cover Illustration © Marie Koželuhová, 2026

ISBN 978-80-271-3146-4 (pdf)

ISBN 978-80-271-6118-8 (print)

Předmluva	7
Vysvědčení	9
Balení na cestu	14
Medvěd	18
Hroznová Lhota	24
První noc na hradě	29
Hradní pověst	34
Táborová vlajka	39
Bobříci a spol.	43
Bytí na hradě	49
Starý klíč	54
Kdepak kompas!	59
Bobřík odvahy	66
Ztracený poklad	72

Milí kluci a holky,

nebo bychom spíš měli říct: milí špióni a milí hledači pokladů? Jedno je jisté, tahle knížka je nejen pro všechny milovníky dobrodružství, ale také pro bystré hlavičky.

Na konci každé kapitoly totiž najdete úkol. Jednou to bude záludný kvíz, podruhé budete muset něco vyrobit, jindy zase najít správnou cestu bludištěm. Ale to není všechno. Protože určitě máte rádi záhady, tajemství a poklady stejně jako my, můžete se stát opravdovými hledači pokladů. Takže pozorně čtěte, ale také si pečlivě prohlížejte obrázky. Na některých z nich totiž najdete věci, které tam rozhodně nepatří. Na konci knihy pak zjistíte, jestli jste objevili všechny.

Tak a teď už se pohodlně usadte, čeká vás další napínavé dobrodružství třídy špiónů...

Klárka, Janek, Vilda, Terežka, Ema, Kuba, Jitka... no prostě celá třída špiónů má za sebou pořádné dobrodružství. Uběhlo sotva pár měsíců od chvíle, kdy se jim podařilo odhalit zloděje.

Za pomoc s opravou hradu Zlobín totiž dostali od památkového ústavu nejen poděkování, ale také krásnou odměnu. Mohli si vybrat jakýkoliv hrad nebo zámek, který by chtěli navštívit. Děti se nemohly dohodnout, a tak se rozhodly požádat o radu pana Balbína. Pan Balbín byl nejen kastelán na hradě Zlobín, ale také Vildův dědeček. A když za ním děti přišly, hned věděl, kam by měly vyrazit.

„Co byste, děti, řekly takové pěkně tajemné záhadě?“ zeptal se jich a naši kamarádi hned nadšeně přikyvovali.

Protože pan kastelán věděl, že naši kamarádi mají vůbec nejraději všelijaká tajemství, napadlo ho, že tím pravým místem pro jejich výlet bude hrad v Hroznové Lhotě. Povídal se o něm pořádně temné historky. Prý ho kdysi dávno obýval loupeživý rytíř. To bylo něco! Děti si výlet na hrad nejen parádně užily, ale nebyli by to naši špióni, aby se nepřimotali k nějaké záhadě. Co to povídám, kdyby jenom k záhadě, byla to velká hradní loupež! A díky své všímavosti pomohli třetíci k dopadení zlodějů.

Pan Matouš, kastelán Hroznové Lhoty, jim byl nesmírně vděčný a jako poděkování si pro ně připravil obrovské překvapení. Pozval je o prázdninách na hradní letní tábor. Letní tábory jsou normálně moc prima, ale tábor na hradě? A ještě navíc na takovém, kde je možná ukrytý poklad? No vůbec se nedivím, že se špióni nemůžou dočkat. Mají před sebou ty dva nejbáječnější měsíce v roce. A to ještě netuší, že je čeká nejen plnění bobříků, táborové hry a soutěže, ale také jeden velikánský... Ale víte co? To už si přečtete sami.

„Tak šup šup,“ popoháněl Janek nedočkavě Klárku. Zdálo se mu, že jí to zavazování tkaniček nějak moc trvá. „Já se snad samou radostí ani nedočkám!“

Jindy se Janek do školy loudal, jen co noha nohu mine, ale dneska si celou cestu vesele poskakoval a přitom plánoval, co všechno si zabalí na zítřejší cestu.

Nejen Janek byl pořádně nedočkavý, ale i celá třetí á. Poslední dny a týdny se jim zdály nekonečné. Občas dokonce Janek kontroloval, jestli se hodiny ve třídě náhodou nezastavily, a někdy je podezříval, že snad běží pozpátku.

Ale dnes byl konečně všemu čekání konec! Před nimi byl ten nejlepší den v roce, tedy hned po Vánocích, to je jasné. Dneska si totiž šli pro vysvědčení.

„Poslední školní den je stejně nejlepší,“ prohlásila v šatně Jitka.

„Kdepak,“ nesouhlasila Ema. „Nejlepší je přece první den prázdnin. Protože už je volno, nemusíš ráno vstávat ani chodit do školy.“

„Podle mě je nejlepší poslední školní den,“ trvala si na svém Jitka. „Ve škole si jen povídáme, dostaneme vysvědčení a máme celý den volno, ale z prázdnin se ještě neukrojí ani kousíček.“

„Vy jste mi ale rozumbradové,“ smál se pan školník, „abyste kvůli tomu svému mudrování nepřišli pro vysvědčení pozdě.“

Třetáci na víc nečekali, vyběhli ze šatny a metelili si to po schodech nahoru, rovnou do třídy. Pan školník se za nimi usmíval a ani jim nehuboval, že se při tom všem povídání zapomněli přezout a že po škole se neběhá. Vždyť už byly skoro prázdniny.

I paní učitelka se na ně krásně usmívala. Rozdávala vysvědčení a nešetřila přitom chválou: „Tak, děti, musím říct, že jste mi udělaly ohromnou radost. Taková krásná vysvědčení. Kuba se zlepšil v psaní a Terezka v angličtině. Janek si opravil češtinu a Vojta zase matematiku.“

Ted' jsou před vámi dva nejkrásnější měsíce v roce, tak si koukejte pořádně odpočinout, ale hlavně si prázdniny krásně užijte. Budu se na vás těšit ve čtvrté třídě.“

„Ale paní učitelko, proč se s námi loučíte?“ nechápala Klárka. „Vždyť zítra všichni odjíždíme do Hroznové Lhoty.“

„Jo!“ vykřikl nadšeně Janek. „Do Lhoty! A užijeme si parádní dobrodružství. Cítím v kostech, že určitě najdeme ten poklad.“

Ale paní učitelka je zklamala. „Já s vámi do Hroznové Lhoty nepojedu. Na táboře mají své vlastní vedoucí.“

„To není fér,“ mračila se Klárka. „My jsme chtěli jet s vámi.“

Paní učitelka Klárku pohladila po vláskách a slíbila jim: „Nebojte se, však já si ty vaše prima prázdniny nenechám ujít. Určitě se za vámi přijedu podívat.“

Klárka se chtěla začít radovat, když vtom se ozvala potichu Deniska: „Já taky nikam nepojedu.“

„Nepojedeš? Ale proč?“ otočil se k ní nechápavě Kuba. Deniska rozpačitě pokrčila rameny. „Nemám hrady vůbec ráda. Jsou moc strašidelný. Určitě bych se celou tu dobu bála.“

A nebyla sama. Za chvíli se k ní přidala Karolínka. „Taky jsem přemluvila maminku a pojedu na jiný tábor.“

„Cože? Na jaký jiný tábor?“ nevěřil Janek svým uším.

„Na taneční.“

„Taneční tábor? Taková hloupost!“ rozčilil se Janek. „Na takový tábor můžeš jet kdykoliv, ale jet na hrad, kde kdysi žil zlý, loupeživý rytíř, a tam pátrat po ztraceném pokladu, je přece mnohem lepší!“

„Není,“ zavrtěla hlavou Karolínka. „Mně se mnohem víc líbí taneční tábor.“

Jak se ukázalo, nebyla to jen Karolínka s Deniskou, komu se na hradní tábor nechtělo. Jirka dal přednost výletům, Marek poflakování se u rybníka, Alenka se také chystala na nějaký jiný tábor. Tadeáš s Radkem se chlubili, že pojedou s rodiči k moři a že to bude mnohem lepší než nějaký hloupý hrad.

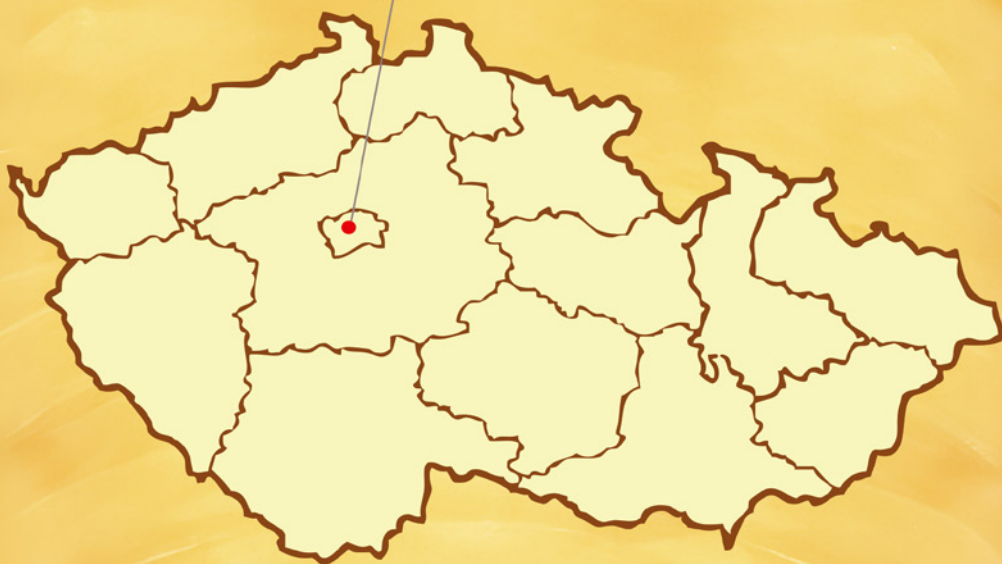
Nakonec se na tábor vypravila jen naše stará známá parta, tedy Janek, Klárka, Vilda, Adélka, Jitka, Ema, Vojta, Terka a Kuba.

„No co, alespoň zbude z pokladu víc pro nás,“ usoudil nakonec Kuba a jako první vyběhl ze třídy. Ostatní třetáci – po prázdninách už z nich vlastně budou čtvrtáci – se nenechali dvakrát pobízet a vyběhli za ním.

Úkol pro vás: Zakreslete do mapy, na jaký hrad byste o prázdninách chtěli vyrazit vy.

PRAŽSKÝ HRAD

Obloha byla jako vymetená. Sluníčko hrálo o sto šest a zdálo se, že se na celý svět usmívá. Ale Klárka se neusmívala ani trochu. Seděla v hromadě oblečení a v ruce držela seznam věcí, který jí připravila maminka.

„Legíny, tepláky, mikina, plavky, tenisky, baterka...“, četla a postupně všechno nosila na jednu velkou hromadu. A tu se právě teď snažila nacpat do mnohem menšího červeného batohu.

„Páni, tady to vypadá,“ vykulil oči Janek, když vpadl do jejího pokoje jako velká voda. „Co to tu vyvádíš?“ nevěřícně se rozhlížel kolem sebe.

„Balím, copak to nevidíš?“ pokrčila Klárka rameny.

„Jako na tábor?“ ujišťoval se Janek.

Klárka protočila oči v sloup. „No jasně že na tábor, kam jinam?“

„Páni, a na co potřebuješ tolik bot? A tepláků? A k čemu ti tam bude deštník?“ Janek bral do ruky jednu věc za druhou a Klárka mu je zase brala a vracela zpátky na hromadu.

„Co když bude pršet? To si pak promočím tenisky a budu zbytek tábora běhat v žabkách? A tepláky mám jedny na spaní, jedny teplé, když bude zima, a jedny normální,“ vysvětlovala.

„Nic jako normální a nenormální tepláky neexistuje!“ rozčiloval se Janek. „Jsou to prostě jenom tepláky. Jedny

si vyber a zbytek nech doma,“ radil jí, když vtom si všiml knížky, která vykukovala zpod celé té hromady.

„Blázníš? Bereš si na tábor knížku? Budeme přece pátrat po pokladu,“ připomněl jí. „Na čtení docela určitě nebudeš mít čas.“

„Náhodou, tahle knížka se nám může hodit,“ ujistila ho Klárka, vytáhla ji tak prudce, až se celá ta hromada nad ní zakymácela, a podala mu ji.

„Příručka táborníka, základy pro přežití v přírodě,“ přečetl Janek a mračil se u toho jako sto čertů. „Kdo potřebuje příručku na to, aby mohl být v přírodě? To jsou mi ale hlouposti.“ Nejprve knížku jen rychle a bez valného zájmu prolistoval, ale pak ho něco zaujalo. A než se nadál, seděl pohodlně v křesle a hltal jednu stránku za druhou.

„Věděla jsi, že před bouřkou se příroda celá ztiší? Tady píšou, že vítr ustane a hladina rybníka nebo jezera se uklidní. Já a vidíš?“ zapíchl prst do jedné stránky. „Za bouřky nikdy nepoužívej žádné kovové předměty, třeba deštník. Já ti to říkal, že je to hloupost.“

Klárka se na něj zamračila. „To jsi říkal i o té knížce.“

„Hmmm,“ zamumlal Janek a neochotně přiznal: „Ta je náhodou parádní. Je tady atlas hub, z čeho si můžeš v lese uvařit čaj i rady, co dělat, když potkáš divoké zvíře.“

„Brr, myslíš, že tam můžeme potkat nějaký divoký zvíře?“ ošila se trochu vystrašeně Klárka.

„To nevím, ale s tou tvou knížkou budeme vědět, jak se chovat,“ ukazoval jí Janek nadšeně.

Klárka rozhodně nestála o setkání s divočákem nebo třeba vlkem. Doufala, že banda hlučných dětí je od návštěvy tábora odradí.

„Jé, podívej, tady máš i seznam potřebného vybavení,“ zaradoval se Janek a pustil se do čtení: „Batoh, baterka, mapa, spacák a stan, pevné boty, termoprádlo, kalhoty nebo šortky, tričko, mikina, pláštěnka... Vidíš, ani tady o žádných normálních a nenormálních teplákách nepíšou.“

Klárka konečně naskládala do batohu poslední věci, sedla si vedle něj a na Janka vyplázla se smíchem jazyk. „Tak si to tam připiš, protože já si je беру, a basta.“

A bylo.

Měli zabaleno a teď už zbývalo jen přečkat posledních pár hodin, než budou moci vyrazit na vlak.

Měli pocit, že se rána určitě nedočkají. Dlouhý čas si zkrátili nejprve výpravou za Vildou na hrad Zlobín, aby zkontrolovali, jestli už má taky všechno zabaleno. A pak povídáním s jeho dědečkem, panem Balbínem. Jen díky jeho strašidelným i veselým historkám jim to nakonec docela rychle uteklo.

Úkol pro vás: Vybarvěte všechny věci, které nesmí chybět žádnému správnému táborníkovi.

„Ahoooj!“

„Já se tak těšíííím!“

„Já samým těšením ani nemohla dospat!“

„Nazdáár!“

„Jupííí!“

„Konečně jedeme!“

Už dlouho nezažilo maličké nádraží ve Lhotě pod Zlobínem tak radostné setkání. Kamarádi ze třídy špiónů se halasně vítali a objímali, jako kdyby se neviděli celé roky. Přitom to bylo sotva pár hodin, co se za nimi na celé dva měsíce zavřela brána školy. Jeden přes druhého se překřikovali a chlubili se, co všechno si zabalili s sebou.

„Já mám super čelovku, svítí jako maják a taky parádně bliká,“ vychloubal se Vojta a hned začal štrachat v batohu, aby ji všem ukázal.

„Takový prcek,“ ofrňoval se Kuba. „To já mám tak velkou baterku, že dosvítí až do vesmíru,“ vytahoval se. „Jen ji mám až na dně batohu, ale večer vám ji ukážu.“

„To nic není, já mám kapesní nožík,“ přidal se hned Vilda. „Dal mi ho děda a je na něm i otvůrák.“

„A já mám mapu Hroznové Lhoty a okolí,“ ozvala se Adélka a Jitka se k ní nadšeně otočila.

„To se hodí, já vzala kompas. V lese se určitě neztratíme.“

Ema zase přispěchala s tím, že ona si vzala tajný deník se zámekem.

„Pche, a k čemu nám to jako bude?“ ušklíbl se Vojta.

„Náhodou, když zjistíme nějaké důležité informace o pokladu, můžeme si je tam napsat a nikomu jinému je neukážeme,“ bránila se a Vojta musel uznat, že je to moc dobrý nápad.

„A my máme tohle!“ zamával Janek nad hlavou knížkou pro správné táborníky. „Je tam úplně všechno.“

Možná by tam na nádraží stáli a dočista zapomněli nastoupit do vlaku, kdyby je pan průvodčí nepopohnal. „Tak šup šup, táborníci, nastupovat, ať se na ten tábor

vůbec dostanete. Jestli se nepletu, tak támhle na vás čeká váš vedoucí,“ ukázal na druhý konec nástupiště, kde stál obrovský muž s plnovousem.

Že je to táborník, bylo patrné na první pohled. Měl maskáčové kalhoty i tričko, na nohách pohorky a na hlavě klobouk s liščím ohonem. Na zádech měl batoh, ke kterému měl přidělaný spacák a nějakou plechovou věc, o níž jim později řekl, že je to ešus.

„Ale to si všechno povíme, táborníci,“ usmíval se na ně. „Já jsem Marek, ale všichni kamarádi mi říkají Medvěd. A my budeme kamarádi, co říkáte?“

Děti nadšeně přikyvovaly hlavami, protože s Medvědem se chtěli kamarádit úplně všichni.

„Tak prima,“ liboval si Medvěd. „Máme před sebou celé dva týdny plné dobrodružství, kdo se těší?“

„Jáááá!“ vykřikli špióni jako jeden muž.

„Tak tedy všichni táborníci nastupovat!“ zavelel Medvěd a naši kamarádi se nenechali pobízet dvakrát. Rozloučili se s rodiči a mávali jim na rozloučenou, dokud jim nezmizeli v dáli.

Cesta vlakem jim utekla za veselého povídání tak rychle, že se ani nenadáli a už vystupovali na nádraží s modrou cedulí, která hlásala světu, že cestující právě dorazili do Hroznové Lhoty. V dálce na kopci před nimi se tyčil mohutný hrad.

„Ty jo, já už dočista zapomněl, jak je ten hrad velkej,“ přiznal Janek.

„A taky strašidelnej,“ pípla trochu vystrašeně Adélka.
„A na dva týdny bude naším novým domovem,“ pochuchal Medvěd s úsměvem oba ve vlasech a jako první vyrazil k hradu. Ostatní se honem vydali za ním.

„To bude tutově nejparádnější letní tábor vůbec,“ těšil se Vilda. A to ještě netušil, jak moc parádní jejich táborové dobrodružství skutečně bude.

Úkol pro vás: Také tak rádi vyrážíte na hrady a zámky? Tak schválně, jestli poznáte naše nejznámější. Přiřaďte správné názvy k jednotlivým místům.

HOUSKA

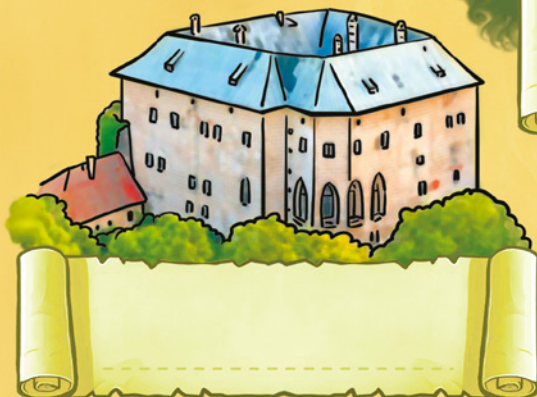

KARLŠTEJN

KŘIVOKLÁT

BOUZOV

PERNŠTEJN

KOST

TROSKY

HLUBOKÁ

Hrad Hroznová Lhota se tyčil na pořádně velkém kopci a vyšlapat k němu v horkém letním dni dalo našim kamarádům pořádně zabrat. Ale ten výhled do kraje stál rozhodně za to. Jen těch lidí by nemuselo být všude kolem tolik.

„Teda, co se tady děje?“ podívovala se Adélka a spolu s ostatními se trochu vykuleně rozhlížela po plném nádvoří. Všude, kam se podívali, postávaly hloučky dětí s batohy na zádech. U hlavní brány podupávali nervózně návštěvníci, kteří nedočkavě čekali na další prohlídku, mezi nimi se proplétali ti, kteří už si hrad prohlédli. A všem se pod nohama motal chundelatý černý pes, který chtěl od každého podrbat za ušima a za odměnu pak dotyčnému olízl ruku. Na nádvoří hradu panoval čilý ruch, odevšad se ozývalo veselé povídání a smích.

„Tomu říkám správné hradní léto,“ usmíval se Medvěd pod vousy a vedl děti přímo k místnímu kastelánovi, panu Matoušovi.

„Ale to jsou k nám hosti! Vítejte v Hroznové Lhotě!“ vítal je vesele pan Matouš. „Jsem moc rád, že jste dorazili, pojdte sem k nám,“ pobízel naše kamarády a hvízdal na prsty, aby si sjednal klid.

„Milé děti,“ začal, ale z davu se ozvalo nesouhlasné brblání.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Třída špiónů a ztracený poklad.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.